

единъ столъ. Като испилъ една чаша вино, отишълъ си.

Търговецътъ пакъ искалъ да тръгне на пѣтъ, но кръчмарътъ и другитѣ селяни го молили да прѣнощува въ селото, че като се съмне тогава да тръгне на пѣтъ, защото не е хубаво самъ чловѣкъ да пѣтува ноцно врѣме, но той не ги послушалъ. Най послѣ кръчмарътъ като видѣлъ, че търговецътъ нѣма да остане да прѣнощува въ селото, казалъ му: „взemi баримъ този ливорверъ, който стои пѣленъ отъ нѣколко мѣсеца, защото може да ви помогне“. Търговецътъ взелъ ливорверътъ, простилъ се съ кръчмарътъ и тръгналъ на пѣтъ. Когато доближилъ пакъ до гората, отирѣдѣ му излѣзълъ сѣщия хайдутинъ и вдигналъ тоягата си (сопата). — „Отстрани се отъ пѣтя!“ Извикалъ търговецътъ.

„Ахъ, ти, лѣжливецо, на смѣхъ извика хайдутинътъ, „ти ми се смѣешъ на орѣжието ха! чакай, да те науча азъ тебе!“

„Махни се отъ тукъ, казалъ търговецътъ или ей сега ще те убия.“ Но хайдутинътъ безъ да му мисли много, много, уловилъ конътъ за юздата и замахналъ съ сопата да удари търговецътъ. Търговецътъ извадилъ ливорверътъ, грѣмналъ срѣщу хайдутинътъ, който падналъ на земята и умрѣлъ на часътъ.

Този хайдутинъ не бѣше никой други освенъ онзи чловѣкъ, гдѣто влѣзе въ кръчмата, сѣднѣ до вратата и испи една чаша вино, когато търговецътъ разказваше на селянитѣ какъ оплашилъ хайдутинътъ.

Отъ тогава и до сега този търговецъ никога не тръгвалъ ноцно врѣме на пѣтъ.